

עמ"ת 54384-01-25 - פלוני נ' מדינת ישראל

פלילי - ראיות לכאורה - מעצר

פלילי - חוק העונשין - עבירות כלפי קטינים ונכים

פלילי - חוק העונשין - עבירות מין

בית המשפט העליון

עמ"ת 54384-01-25

לפני: כבוד השופטת רות רונן

העורר: פלוני
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-
לוד מיום 14.1.2025 במ"ת
46431-01-24 שניתנה על ידי כב' השופט מ' אבן
חן
כ"ו בטבת תשפ"ה (26.1.2025)

תאריך הישיבה:
בשם העורר:
בשם המשיבה:

עו"ד ארז בן ארויה

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז לוד (כב' השופט מ' אבן חן) במ"ת 46431-01-24 מיום 14.1.2025 בה קבע בית המשפט שלא עלה בידי העורר להצביע על כרסום משמעותי בראיות התביעה המצדיק בחינת חלופת מעצר.

הבקשה המקורית למעצרו של העורר עד לתום ההליכים

2. ביום 3.1.2024 נעצר העורר וביום 21.1.2024 הוגש כנגדו כתב אישום הכולל חמישה אישומים. בתמצית, על פי עובדות כתב האישום, העורר פגע מינית בא.א., שהיא קטינה ילידת

שנת 2009 ואחייניתה של אשתו (להלן: הקטינה או המתלוננת). זאת, במהלך התקופה שמחודש אפריל של שנת 2021 (אז הייתה הקטינה בת 11 שנים ו-9 חודשים), ועד לחודש ינואר 2024 (בהיותה בת 14 וחצי לערך).

מאחר שהצדדים התייחסו בטענותיהם לראיות הקושרות את העורר לאישומים השונים - נתאר אותם בקצרה ובתמצית ככל שתהיה לכך רלוונטיות לטענות הצדדים. לפי האישום הראשון, העורר והקטינה נפגשו לראשונה בחודש אפריל 2021, בחגיגת ל"ג בעומר בבית הקטינה (להלן: אירוע ל"ג בעומר). מאז ועד לתום התקופה הרלוונטית (קרי עד ינואר 2024), העורר נהג להטריד מינית את הקטינה בהערות ומבטים, ואף לגעת בה - לחבק אותה באופן אגרסיבי; ללטף ולצבוט אותה; לנשק אותה בלחי ובחזה מעל חולצתה; ולקרב את איבר מינו אל גופה - כל זאת למרות שהקטינה הביעה התנגדות למעשיו וניסתה להתחמק ממנו.

האישום השני מתאר התרחשות בבית סבה וסבתה של הקטינה בליל 9.6.2023. בני משפחה רבים ישנו באותו לילה על מזרונים בסלון הבית. העורר נשכב על המזרון הסמוך לזה של הקטינה, משך את גופה לכיוונו כשהוא עירום, וקירב את רגליה אל איבר מינו. גם כשהקטינה ניסתה להתרחק - העורר המשיך לקרב אליה את גופו במהלך כל אותו הלילה. למחרת, נגע העורר בקטינה והכניס ידו דרך צווארה אל מתחת לחזייתו, כל זאת ללא הסכמתה.

האישום השלישי התרחש במועד לא ידוע בסוף חודש אוקטובר או בתחילת חודש נובמבר 2023, אז שהו העורר ואשתו בבית סבתה של הקטינה. בין יתר האירועים שתוארו בכתב האישום לגבי מועד זה, תואר כי העורר שכב בלילה על מזרון סמוך לזה של הקטינה כשאשתו ישנה. הוא הסיר את מכנסיו כך שאיבר מינו נחשף וגרם לרעש שהעיר את אשתו. בהמשך, ביקש העורר מהקטינה (על ידי כך שסימן לה בתנועות פה) שתבצע בו מין אוראלי; ולבסוף החדיר את איבר מינו אל פיה. הקטינה הלכה לשתות מים, וכשחזרה לחדר העורר תפס אותה וצבט בגופה.

האישום הרביעי מתאר בין היתר עבירה של ניסיון אינוס. כך, לפי אישום זה, העורר נגע בישבנה של הקטינה כאשר הוא הלך עמה ועם בן משפחה נוסף לבית הכנסת ביום 11.11.2023. בהמשך, בבית שהמשפחה שכרה, העורר נכנס לחדר בו הייתה הקטינה ואשר ישנו בו בני משפחה נוספים וחסם את דלתו עם השידה. לאחר מכן הוא התפשט, שכב מעל הקטינה, נישק אותה וניסה מספר פעמים להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה. כאשר אחד מבני המשפחה ניסה לפתוח את דלת החדר, התלבש העורר ועבר למיטה הסמוכה.

לפי האישום החמישי, ביום 16.12.2023 הגיע העורר לבית הקטינה ונגע בחלקים שונים בגופה לאורך מספר הזדמנויות שונות.

בגין מעשים אלה, יוחסו לעורר ריבוי עבירות של הטרדה מינית של קטינה לפי סעיפים 3(א)(6)(א) ו-5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998; ריבוי עבירות של מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 16 לפי סעיפים 348(ב), 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); ריבוי עבירות של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 16 לפי סעיפים 351(ג)(2), 348(ב), 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק; עבירה של מעשה סדום בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 16, לפי סעיפים 351(א), 347(ב), 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק; ועבירה של ניסיון אינוס קטינה בת משפחה שטרם מלאו לה 16, לפי סעיפים 351(א), 345(א)(1), 345(ב)(1) ו-25 לחוק.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה להורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בבקשה צוין כי ישנן ראיות לכאורה להוכחת אשמת העורר ובהן: עדויות הקטינה; עימות שנערך בין הקטינה והעורר; עדויות אחיותיה, הוריה, בנות דודתה וחברות של הקטינה; עדות חברתה של הקטינה בחקירת ילדים; וחומרים אשר נתפסו בטלפונים הניידים של העורר (ובהם תמונות פורנוגרפיה ופדופיליה).

עוד ציינה המשיבה כי עבירות המין המיוחסות לעורר מקימות עילת מעצר מכוח הוראות סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1966 (להלן: חוק המעצרים), שכן ישנה סכנה כי העורר יסכן את שלום הציבור ובפרט את ציבור הקטינים. בנוסף, טענה המשיבה כי קיים חשש ממשי שהעורר ישבש מהלכי משפט וישפיע על מתן עדותה של הקטינה. זאת הן מאחר שמדובר בחשש אינהרנטי לעבירות מין במשפחה; והן מאחר שהיו אינדיקציות לניסיונות ליצירת קשר מטעם דמויות המקורבות לעורר עם עדי תביעה פוטנציאליים.

4. בדיון שהתקיים ביום 21.1.2024 הסכים העורר לקיומו של ניצוץ ראייתי, ובית המשפט הורה על מעצרו עד להחלטה אחרת. לאחר מכן, בדיון שהתקיים ביום 4.2.2024 הודיע העורר כי יטען נגד קיומן של ראיות לכאורה. ביום 8.2.2024 הגיש העורר בקשה לשחרורו בתנאים מגבילים, מאחר שלשיטתו חל כרסום מהותי בראיות התביעה. לשיטת העורר, המשטרה נמנעה מלחקור עדים רלוונטיים; ובעדויות שנגבו על ידה - ובכלל זה בעדות הקטינה - קיימות סתירות משמעותיות.

כך, למשל, טען העורר שבחלק מהמקרים המתוארים בכתב האישום הוא והקטינה כלל לא ישנו זה בקרבת זה; כי הקטינה הייתה מגיעה לבית סבתה ומבקשת מאשת העורר שתגיע לשם - אף שידעה שהיא תגיע עם העורר; כי הקטינה סיפרה סיפורים מיניים נוספים שלא נכללו בכתב האישום שכן נמצא שאינם נכונים; וכי בעבר הקטינה דמיינה והמציאה סיפורים בדבר מעשים מיניים שבני המשפחה לא ייחסו להם חשיבות. לעומת זאת, נטען כי גרסתו של העורר משתלבת היטב עם שאר גרסאות העדים.

5. בתגובתה טענה המשיבה כי בית המשפט אינו נדרש בשלב זה לעמוד על משקלן של הראיות ושל מהימנות העדים, ודי בכך שהוא יבחן האם קיימת תשתית ראייתית לכאורית להוכחת אשמתו של העורר בעבירות המיוחסות לו. לשיטת המשיבה, בית המשפט יוכל להתרשם ממהימנות הקטינה בהמשך ולקבוע את מסקנותיו בהתאם. כן נטען כי בני משפחתה של הקטינה הפריכו את טענות העורר כי מדובר בקטינה שממציאה סיפורים; כי הסתירות עליהן הצביע העורר הן לכל היותר סתירות הנוגעות לפרטים פריפריאליים בכתב האישום ואינן משליכות על קיומן של ראיות לכאורה; וכי בתיק נחקרו גורמים רבים, ביניהם כל הגורמים שהעורר עצמו ביקש שייחקרו (והסכימו לשתף פעולה).

באשר לאירועים שהמשיבה לא כללה בכתב האישום - נטען כי הסיבה לכך היא שמדובר במעשים שאינם מגיעים לרף הפלילי; ולא שמדובר בשקרים של הקטינה. בנוסף טענה המשיבה כי מאחר שטענות העורר נגעו רק לאישומים השני, השלישי והרביעי, משמע שהוא מסכים לקיומן של ראיות לכאורה ביחס לאישומים הראשון והחמישי.

לאור כל האמור לעיל, טענה המשיבה כי מהתמונה הראייתית בתיק עולה כי העורר ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, וכי לאור המסוכנות הנשקפת ממנו - יש לעצור אותו עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

6. בדיון שהתקיים ביום 18.2.2024 הציע בית המשפט כי העורר יסכים לקיומן של ראיות לכאורה. ביום 22.2.2024 הודיע העורר לבית המשפט כי הוא עומד על חפותו; וכי למרות שיש לו טיעונים כבדי משקל ביחס לשאלת קיומן של ראיות לכאורה - הוא סבור שראוי שהם יתבררו בהליך העיקרי. בנסיבות אלה, נתן העורר את הסכמתו למעצר עד תום ההליכים; תוך ששמר על זכותו לפנות שוב לבית המשפט לאחר עדות המתלוננת. משכך, הורה בית המשפט באותו היום על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

7. לאחר שעדות המתלוננת התארכה לגישת העורר מעבר לצפוי, הוא פנה לבית המשפט בבקשה לבחון חלופת מעצר בעניינו. ביום 31.7.2024 נדונה הבקשה, ובהחלטתו קבע בית המשפט כי לאור המסוכנות הנשקפת מהעורר והחשש לשיבוש הליכי משפט, העיכוב בעדותה של המתלוננת אינו מצדיק שקילה מחדש של ההחלטה למעצר עד תום ההליכים. לאור זאת, הורה בית המשפט על המשך מעצרו של העורר עד לתום ההליכים.

8. ביום 6.10.2024, נדונה בקשת המשיבה להארכת מעצרו של העורר מעבר לתשעה חודשים לפי סעיף 62 לחוק המעצרים (המ"ע 74074-09-24). לאור המלצת בית המשפט, הודיע העורר כי הוא מסכים להארכת המעצר המבוקשת תוך שהוא שומר לעצמו את מלוא זכויותיו לטעון בעתיד באשר להתמשכות ההליכים בתיק.

9. למען שלמות התמונה יצוין כי בדיון שהתקיים בבית משפט זה ביום 7.1.2025 בבקשה שנייה

להארכת מעצרו של העורר מעבר לתשעה חודשים (המ"ע 8962-01-25), הוסכם כי המעצר יוארך כמבוקש, וכי עניינו של העורר יובא לקבלת תסקיר של שירות המבחן. זאת, בשים לב לכך שהמתלוננת סיימה להעיד ובהתחשב במשך המעצר ובצפי לגבי המשך ההליך. תסקיר כזה טרם הוגש - ויצוין כבר עתה כי לאחר הגשתו יוכל העורר, אם ימצא לנכון, לפנות פעם נוספת לבית המשפט המחוזי בבקשה לעיון חוזר על סמך מסקנות התסקיר, כפי שיפורט גם להלן.

10. לאחר שהמתלוננת סיימה להעיד, ביקש העורר ביום 24.12.2024 כי בית המשפט יורה על חלופת מעצר. זאת לאור הקשיים הנובעים לשיטתו מעדותה של המתלוננת. העורר התייחס לעבירת ניסיון האינוס שלגישתו לא בא זכרה בעדות המתלוננת בבית המשפט; ולסעיפים שלמים בכתב האישום שאף הם לא נזכרו בעדות. כתוצאה מכך נוצר לשיטתו פער "בלתי נסבל" בין המעשים והעבירות שיוחסו לו בכתב האישום לבין אלה עליהם העידה המתלוננת, כך שכתב האישום אינו רלוונטי עוד, ולא ניתן ללמוד ממנו על מסוכנותו. לפיכך, ומאחר שהעורר לא הסכים לקיומן של ראיות לכאורה, הוא טען כי יש לשוב ולדון בשאלת קיומן. כן ציין העורר את חלוף הזמן שבו הוא מצוי במעצר; ואת העובדה שהמתלוננת סיימה להעיד - מה שמשליך על עוצמתה הנמוכה של עילת השיבוש.

11. באשר לאישום הראשון, טען העורר כי המתלוננת התייחסה בו לאירוע ל"ג בעומר בשנת 2021 - כאשר באותה עת הוא לא הכיר את המתלוננת ואף לא את אשתו - דודתה. אירוע ל"ג בעומר בו פגש העורר את המתלוננת היה רק בשנת 2022. משכך, כל המעשים המיוחסים לו על ידי המתלוננת באישום הראשון שקרו לפני ל"ג בעומר 2022 לא יכלו לקרות במועד זה.

באשר לאישום השני, טען העורר כי המתלוננת סיפרה בעדותה על אודות אירוע מיני דל בפרטים שאינם מתיישבים עם התיאור המפורט בכתב האישום; וכי היא תיארה מעשים פחותים בחומרתם באופן ניכר מהעולה בכתב האישום (למשל, העובדה שהעורר היה עירום; העובדה שהעורר התקרב אל המזרן עליו היא ישנה). עוד טען העורר כי מעדויות העדים שנכחו בחדר עולה כי קיימות סתירות לגרסת המתלוננת. העורר הפנה בעניין זה בין היתר לעדותה של סבתה של המתלוננת ולעדותה של אשתו במשטרה - מהן עולה כי העורר ישן לצד אשתו ביום נושא האישום, הרחק מהמתלוננת. עוד נטען לליקויים בסיסיים בהצגת הדברים ובהגיונם - שכן לא ייתכן שבאמצע הלילה העורר סובב את גופה של הקטינה בין כל האנשים שנכחו בסלון בצפיפות. בנוסף, טען העורר כי המתלוננת לא ידעה לפרט ולספר בעדותה על אודות אירועים שונים שנזכרו בכתב האישום.

באשר לאישום השלישי, נטען אין היתכנות לביצוע המעשים המיניים. זאת מאחר שביום נושא האישום המתלוננת ישנה בחדר של סבתה ולא באותו חדר עם העורר - שישן לצד אשתו. כן נטען שבניגוד לגרסת המתלוננת לפיה העורר לא ישן עם אשתו מאחר שהיא שמרה נידה באותו לילה - הראיות עליהן מצביע העורר מעידות כי אלה אינם פני הדברים. העורר העלה טענות

ביחס לפרטים נוספים בכתב האישום (הטענה לפיה הוא חשף את איבר מינו באופן שגרם לרעש שהעיר את אשתו; הטענה לגבי מישהי שהמתלוננת פגשה כשיצאה לשתות מים לאחר המעשה המיני; הטענה ביחס לבקשת העורר מהמתלוננת לעסותו; וביחס לכך שהוא סימן לה בתנועות ידיים לפתוח את פיה כדי לבצע בו מין אוראלי). לגבי כל אחד מהנושאים הללו טען העורר כי אין בהם היגיון או כי קיימת סתירה בין גרסת המתלוננת לגרסאות אחרות - שלה או של אחרים.

באשר לאישום הרביעי, טען העורר כי המתלוננת כלל לא סיפרה בעדותה בבית המשפט על אירוע של ניסיון אינוס. לגישתו, במסגרת שיח מחוץ לפרוטוקול בהליך העיקרי, הבהירה המשיבה כי היא מבינה שלא תוכל להוכיח את אירוע ניסיון האינוס. עוד נטען כי בית המשפט מצא את עדותה של המתלוננת כבלתי הגיונית (מאחר שבחדר היו שלושה אנשים נוספים בעוד שהמתלוננת טענה כי העורר חסם את הכניסה אל החדר עם שידה); כי מעדויותיהם של מי שנכנסו לחדר עולה כי הם לא הבחינו במתלוננת; כי המתלוננת לא סיפרה בפירוט על חלק מהמעשים המתוארים בכתב האישום; וכי היא סיפרה על מגע של העורר בה כשהם הלכו לבית הכנסת עם אדם נוסף - שלא זכר שהלך עם המתלוננת והעורר.

12. המשיבה התנגדה לבקשת העורר. היא ציינה כי הוא נתן זה מכבר את הסכמתו לקיומן של ראיות לכאורה בהודעתו מיום 22.2.2024 כשהסכים למעצרו עד לתום ההליכים; כי הוא לא העלה טענות ביחס לראיות לכאורה גם בדיון מיום 31.7.2024; וכי הוא אף הסכים להארכת מעצרו מעבר לתשעה חודשים, בהמלצת בית משפט זה. משכך, נטען כי אין מקום לשוב ולבחון את שאלת קיומן של ראיות לכאורה בשלב זה של ההליך.

לגופו של עניין, טענה המשיבה כי אין כרסום ראייתי בתיק, ודאי לא כזה שהביא לשינוי משמעותי באיכות ראיות התביעה. משכך, המסוכנות הנשקפת מהעורר נותרה גבוהה. המשיבה טענה כי הליך המעצר אינו תחליף להליך העיקרי ואין מקום במסגרתו להכריע בשאלת מהימנות העדים. עניין זה מסור למותב הדין בהליך לגופו.

המשיבה הוסיפה וטענה כי עדותה של המתלוננת נשמעה במשך ארבע ישיבות בהן היא סיפרה בהרחבה על עשרות פגיעות מיניות שביצע בה העורר לאורך תקופה ממושכת. לדברי המשיבה, עדות המתלוננת הייתה אותנטית, כנה, מהימנה ועקבית; וליבת גרסתה לא נחלשה וודאי שלא קרסה. המשיבה הוסיפה כי העורר לא התייחס לחלק מהנושאים המפורטים באישומים 1,2,3,5-ו, לרבות אישום במעשה סדום בקטינה בת 14 ומעשים מגונים בקטינה בת פחות מ-16. המתלוננת העידה על נושאים אלה בפירוט בחקירותיה בבית המשפט.

לאור כל אלה, ביקשה המשיבה מבית המשפט להורות על דחיית בקשת העורר לגופה והותרת העורר במעצר עד לתום ההליכים נגדו.

13. בהחלטתו של בית המשפט המחוזי מיום 14.1.2025 (היא ההחלטה נושא הערר דנן), דחה בית המשפט את בקשת העורר. הוא קבע כי די בצבר הראיות הקיים בתיק - במרכזן גרסתה הסדורה והקוהרנטית של המתלוננת בבית המשפט הנתמכת בחיזוקים חיצוניים רבים ושונים - כדי לקבוע לכאורה נכון לשלב זה, כי העורר ביצע במתלוננת את המעשים המתוארים בכתב האישום. עוד קבע בית המשפט כי לא עלה בידי העורר להצביע על כרסום עמוק בראיות התביעה באופן המצדיק בחינת חלופת מעצר. לאור זאת, שב בית המשפט וקבע כי העורר יישאר במעצר עד תום ההליכים.

14. בית המשפט קבע כי כאשר הסכים העורר למעצרו עד תום ההליכים, הוא הסכים גם לקיומן של ראיות לכאורה הקושרות אותו למיוחס לו בכתב האישום נכון לאותה עת. זאת בעיקר נוכח העובדה שמאז ההסכמה למעצר עד לתום ההליכים התקיימו דיונים נוספים ביחס למעצר, שכולם יצאו מנקודת הנחה לפיה יש הסכמה לקיומן של ראיות לכאורה. העורר אף לא טען אחרת. עם זאת, בית המשפט קבע כי גם כשהוסכם על קיומן של ראיות לכאורה, ניתן לדון בשאלה זו מחדש אם חל שינוי נסיבות או שהתגלו עובדות חדשות המצדיקות עיון חוזר בתנאי המעצר.

15. בבחנו את חומר הראיות, הפנה בית המשפט לעיקרי עדותה של המתלוננת בבית המשפט, וקבע כי עדותה נתמכת באינדיקציות חיצוניות (ובכלל זה העימות שנערך בין המתלוננת לעורר; גרסתו של העורר; ועדויות בני המשפחה וחברותיה שהמתלוננת חשפה בפניהן את המעשים במועדים שונים טרם הגשת התלונה במשטרה).

16. באשר לטענות העורר ביחס לאישום הראשון, ציין בית המשפט כי הפער בעדות המתלוננת נוגע לציר הזמנים בלבד ולא לעצם קיומו של האירוע. משכך אין מדובר בסתירה מובהקת. עוד נקבע כי המתלוננת בעדותה פירטה על אודות מקרים שונים בהם נגע העורר בגופה, באופן שדי בו כדי לקבוע בשלב זה כי הראיות שבבסיס האישום עומדות בעינן.

באשר לטענות העורר ביחס לאישום השני, קבע בית המשפט כי הגם שהמתלוננת לא חזרה בעדותה על מלוא הפרטים שתוארו בכתב האישום, אין מדובר בפרטים מהותיים. לכן אף בהעדרם לא ניתן לקבוע כי האישום השני קורס. באשר להשוואת גרסתה של המתלוננת למול עדויות אחרות, נקבע כי הליך מעצר אינו מהווה תחליף להליך העיקרי, ואין מקום להכריע בהליך זה בשאלת מהימנות הגרסה של המתלוננת למול גרסתם של אחרים. זאת למעט במקרה בו מתגלות סתירות מהותיות, שאינן קיימות במקרה דנן.

באשר לטענות העורר ביחס לאישום השלישי, קבע בית המשפט כי האמור בתצהירים אליהם

הפנה העורר אינו מביא לקריסת גרסתה של המתלוננת. מאחר שבשלב זה בית המשפט אינו נדרש לקבוע את מהימנות הגרסאות, ניתן על פני הדברים ליישב בין גרסת המתלוננת לבין טענות שהובאו במסגרת התצהירים. את סימני השאלה יש להותיר לבירור במסגרת ההליך העיקרי.

באשר לטענות העורר ביחס לאישום הרביעי, קבע בית המשפט כי לא עלה בידי העורר למוטט את ראיות המשיבה לגביו. בית המשפט קבע כי המתלוננת מסרה פרטים מהותיים רבים שדי בהם כדי לקשור לכאורה את העורר לאירוע ניסיון האינוס ולהביא למסקנה כי הגרעין הקשה של גרסת המתלוננת נותר יציב וחזק. בית המשפט הוסיף כי בהתאם לפסיקת בית משפט זה, אין לדקדק בסתירות ובאי-דיוקים שבגרסת נפגעת בעבירות מין, וזאת במיוחד בשלב בו נבחן הפוטנציאל הראייתי של ראיות התביעה.

17. על החלטה זו נסב הערר שלפניי.

טענות העורר

18. העורר טוען כי בית משפט קמא לא בחן את ראיותיו על רקע עדותה של המתלוננת, ולא בחן האם יש בראיות מטעמו כדי לכרסם בראיות המשיבה. הוא מוסיף כי בעוד שבית משפט קמא בחן בקפדנות את ראיות המשיבה, הוא לא בחן כנדרש את ראיותיו שלו, אף שזהו לב בקשתו. העורר הדגיש כי בית משפט קמא לא התמודד עם הפערים בין ראיות המשיבה לבין הראיות שהוא הגיש; לא נתן משקל לראיות מטעמו ולא נימק מדוע יש לדחותן; לא השווה את ראיותיו לעדות המתלוננת; ולא הסביר מדוע יש לדחות גרסת עד משפחה אחד ולאמץ גרסת עד משפחה אחר. לגרסת העורר, בית משפט קמא לא בחן את כל הראיות שהובאו לפניו ומשכך הגיע לקביעה שגויה לפיה לא עלה בידי העורר להצביע על קשיים בראיות לכאורה המצדיקים בחינת חלופת מעצר.

19. העורר חוזר על מרבית הטענות שהעלה לפני בית משפט קמא בבקשתו מיום 24.12.2024. בנוסף, ביחס לאישום הראשון, הוא מציין כי המחלוקת לגבי מועד ההיכרות בינו לבין המתלוננת משליכה על יתר האירועים נושא האישום הראשון (שאירעו לפני חודש אפריל 2022, שאז הכיר העורר את המתלוננת לראשונה).

ביחס לאישום השני, חוזר העורר וטוען כי בית משפט קמא התעלם מראיות כגון עדות סבתה של המתלוננת ועדות אשתו של העורר שהעידו שהעורר ואשתו ישנו זה לצד זה ובמרחק מהמתלוננת; ומגרסת העורר בחקירתו במשטרה.

ביחס לאישום השלישי, נטען כי הראיות שהביא העורר בתצהירים מטעמו הן ראיות מהותיות שלא ניתן להן הסבר על ידי בית משפט קמא. כך עולה מתצהיר סבתה של המתלוננת ביום נושא כתב האישום היא ישנה עם סבתה; ולא - כגרסת המתלוננת - עם העורר ואשתו.

ביחס לאישום הרביעי, חוזר העורר על הטענה לפיה המתלוננת לא סיפרה בעדותה בבית המשפט על אירוע של ניסיון אונס, וכי אף המשיבה הבינה שלא תוכל להוכיח את העבירה הזו.

20. העורר מוסיף וטוען כי ניתן לאיין את עילת המסוכנות בעניינו. זאת מאחר שהוא נעדר עבר פלילי ושווהה זמן רב במעצר; ובשים לב לכך שיחלוף עוד פרק זמן לא מבוטל עד שיסתיים משפטו. הוא הוסיף כי המתלוננת סיימה את עדותה ומשכך עילת השיבוש אינה קיימת עוד; וכי חוות הדעת של שירות בתי הסוהר בעניינו היא חיובית. העורר הדגיש כי על בית המשפט להעדיף חלופה שפגיעתה בחירותו פחותה, וכי מעצר בפיקוח אלקטרוני במקום מרוחק ממגורי המתלוננת ובפיקוח אנושי, בשילוב איסור כניסה של קטינות למקום המעצר, מבטיחים חלופה הרמטית שתאיין את עילת המסוכנות. הוא אף ציין כי בית משפט זה אישר לו חופשה מיוחדת שנועדה לאפשר לו להשתתף בברית המילה של הבן שנולד לו כאשר שהה במעצר.

21. בדיון שהתקיים לפניי ביום 26.1.2025, חזר העורר על טענותיו והדגיש כי הוא לא הסכים לקיומן של ראיות לכאורה. המשיבה טענה מנגד כי דין הערר להידחות. לגישתה, העורר לא הצביע בטענותיו על עובדות חדשות ועיקר טענותיו נוגעות לניתוח הראיות שהוצגו. ואולם, אין מקום לטשטוש הגבול בין שופט המעצרים לבין ההרכב שדן באישומים לגופם, ואין מקום לכן לכך ששופט המעצרים יבחן - כל אימת שהתביעה סיימה להביא את עדיה - את חומר הראיות, חלף בחינתן על ידי המותב בהליך העיקרי. בית המשפט אינו נדרש בשלב זה לצלול לעומקן של הראיות כולן - השלב לעשות זאת הוא שלב הסיכומים בהליך העיקרי.

לגופו של עניין נטען כי העורר לא הצליח להוכיח כי ישנן פרכות בחומר הראיות שדי בהן כדי להצדיק עיון נוסף במסקנה לפיה דינו להיעצר עד תום ההליכים. הפערים המסוימים להם טען העורר בין עדות המתלוננת לבין האמור בכתב האישום - אינם בגדר "הפיכת הקערה על פיה" באופן המצדיק שינוי ההחלטה לגבי מעצר העורר עד תום ההליכים. העדויות שעליהן מסתמך העורר הן עדויות של עדים שטרם העידו. העורר לא הצביע על קושי חדש שלא היה ידוע עד כה.

22. ביום 27.1.25 הגיש העורר הודעה בה הפנה להחלטה בבש"פ 6185/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (2.10.2019, להלן: בש"פ 6185/19) ממנה עולה כי גם כאשר נאשם מסכים לקיומן של ראיות לכאורה בלא שהתשתית הראייתית נבחנה לגופה, ניתן לדון בשאלת קיומן של ראיות כאלה מחדש בשלב מתקדם של ההליך. לכן לשיטתו, אף אילו היה מסכים לקיומן של ראיות לכאורה (ואלה אינם פני הדברים), לא היה מקום לבחון הערר כערר על החלטה ל"עיון חוזר".

23. כפי שעולה מפירוט טענות הצדדים כלעיל, יש לבחון שלוש שאלות עיקריות בהתייחס לערר הנוכחי בו מבקש העורר כי בית המשפט יורה על שחרורו בתנאים מגבילים. ראשית יש לבחון האם הסכים העורר לקיומן של ראיות לכאורה; שנית יש לבחון האם לאור עדות המתלוננת ויתר טענות העורר חל שינוי בהערכת חומר הראיות, כך שבנקודת הזמן הזו יש לקבוע שאין ראיות לכאורה הקושרות את העורר למיוחס לו בכתב האישום; ולבסוף יש להידרש לשאלה האם לאור חלוף הזמן וסיום עדות המתלוננת - יש מקום להורות על תחליף מעצר חלף מעצר מאחורי סורג ובריה. להלן נדון בשאלות אלה כסדרן.

האם הסכים העורר לקיומן של ראיות לכאורה?

24. אני סבורה כי לשאלה זו יש השלכה שולית על ההחלטה דנן. גם אלמלא היה העורר מסכים לקיומן של ראיות לכאורה, יכול היה בית המשפט לקבוע בטרם העידה המתלוננת כי ישנן ראיות כאלה, שדי בהן לשלב המעצר עד תום ההליכים. על כל פנים, אני סבורה כי יש לראות את העורר כמי שהסכים - בשלב הראשון של הדיון ולפני עדות המתלוננת, לכך שישנן ראיות לכאורה הקושרות אותו למיוחס לו בכתב האישום. זאת אף שהעורר עמד על חפותו לכל אורך הדרך, וביקש ועודו מבקש להוכיחה בהליך העיקרי.

הטעם לקביעה זו הוא מאחר שלו היה העורר סבור כי אין למאשימה ראיות לכאורה - היה עליו לטעון זאת במסגרת הליך מעצרו עד תום ההליכים. מלכתחילה, בדיון שהתקיים ביום 4.2.2024, העורר אכן הודיע שיטען כי אין ראיות לכאורה; ובעיקרי טיעון שהגיש ביום 8.2.2024 הוא העלה טענות ביחס לכרסום מהותי בראיות התביעה (טענות שעל חלקן הוא חזר גם בבקשה דנן).

אולם בסופו של דבר - ביום 22.2.2024 הסכים העורר למעצרו עד תום ההליכים, ועל סמך הסכמתו זו הורה בית המשפט על מעצרו. משכך, יש לראותו כמי שנכון לאותה עת, ויתר על העמדה המשפטית לפיה אין ראיות לכאורה הקושרות אותו לעבירות נושא כתב האישום - חרף כפירתו באשמה בהליך העיקרי. מסקנה זו מתחזקת לאור בקשתו מיום 31.7.2024 (בה טען כי יש לשקול מחדש את מעצרו לאור התארכות עדות המתלוננת, ולא בשל העדרן של ראיות לכאורה); וכן לאור הסכמתו להארכת מעצרו ביום 6.10.2024 וביום 7.1.2025.

באשר להחלטה בבש"פ 6185/19 - החלטה זו עוסקת במקרים בהם הסכים נאשם לקיומן של ראיות לכאורה מטעמים טקטיים. למשל, מהטעם שלא לחשוף את בית המשפט בשלב זה למלוא חומר הראיות; כדי למקד את הדיון בשאלת חלופת המעצר; או בשל היקף רב של חומר הראיות (פסקה 21 לפסק הדין). אלה אינם פני הדברים במקרה דנן, בו הסכמת העורר

למעצרו עד תום ההליכים ניתנה מאחר שהוא ביקש שטענותיו יידונו במסגרת ההליך העיקרי (כפי שציין בא כוחו מפורשות בבית משפט קמא ביום 22.2.2024).

על כל פנים, לשאלה זו ממילא אין השלכה על ההחלטה דנן - כאשר כפי שיפורט להלן, בהחלטתו מיום 14.1.2025, בחן בית משפט קמא בפועל את הראיות לכאורה כולן כפי שהיו לפניו באותה עת. על סמך בחינה זו הוא הגיע לכלל מסקנה לפיה קיימות בשלב זה, קרי אף לאחר עדות המתלוננת, ראיות שדי בהן כדי לקשור את העורר למיוחס לו בכתב האישום ברמה הלכאורית. במסקנה זו אינני סבורה כי יש להתערב.

סיכומה של נקודה זו - העורר הסכים בשלבים קודמים של הדיון לכך שקיימות ראיות לכאורה הקושרות אותו למיוחס לו לכתב האישום; ואף אלמלא היה מסכים לכך ולו היה מקום לבחון את שאלת קיומן של ראיות לכאורה מלכתחילה, המסקנה לפיה קיימות ראיות כאלה ברמה שדי בה לצורך השלב של מעצר עד תום ההליכים - בעינה עומדת.

האם חל כרסום בחומר הראיות באופן המשנה את המסקנה לגבי קיום ראיות לכאורה; וכתוצאה מכך - לגבי ההחלטה לעצור את העורר עד תום ההליכים?

25. כידוע, תנאי ראשון למעצרו של נאשם עד תום ההליכים הוא קיומן של ראיות לכאורה הקושרות את הנאשם למיוחס לו בכתב האישום. בלא ראיות כאלה - אין לעצור את הנאשם כלל. אם ישנן ראיות לכאורה - על בית המשפט לבחון את קיומה של עילת מעצר; ואת השאלה אם ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת מהנאשם באמצעות תחליפים שפגיעתם בחירותו פחותה. בין הרכיבים הללו מתקיים יחס של מקבילית כוחות, כאשר ככל שגוברת המסוכנות הלכאורית מהמעשים המיוחסים לנאשם, כך ניתן להקל במידת מה בעוצמת הראיות הלכאוריות הקושרות אותו למיוחס לו; ולהיפך (ראו: בש"פ 5627/22 מיודיק נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (18.10.2022); בש"פ 6722/15 ניג'ם נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (26.10.2015)).

מכאן שגם כאשר ישנו כרסום מסוים בחומר הראיות (שאין די בו כדי לקבוע שאין ראיות לכאורה כלל), בית המשפט עשוי להורות על מעצר עד תום ההליכים אם מדובר במי שהמסוכנות הנובעת מהמעשים המיוחסים לו היא משמעותית (אלא אם כן ישנה חלופה שיכולה לצמצם די הצורך את המסוכנות הזו).

אלה הם פני הדברים בשלב הראשון של ההליך, בטרם נשמעו הראיות. בשלב זה בית המשפט בוחן בעיקר את חומר הראיות הגולמי (בש"פ 4698/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 22-23 (16.8.2020); בש"פ 6927/19 גרגאוי נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (14.11.2019); בש"פ 1242/13 דעאס נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (14.3.2013)); אף שהוא עשוי להתייחס בשלב זה במידת מה גם לראיות ההגנה (ראו בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, נ(2) 133, 146

((1996)).

כפי שהובהר לעיל, במקרה דנן העורר הסכים למעצרו עד תום ההליכים בשלב הראשון עוד בטרם המתלוננת העידה. משכך חזקה עליו שהסכים כי השקלול האמור הביא באותו שלב למסקנה לפיה אין מקום לבחון אפשרויות חלופיות של שחרורו בתנאים או אף של מעצרו בפיקוח אלקטרוני, לאור חומרת העבירות שיוחסו לו. זאת אף שהוא היה סבור כבר אז כי ישנן פרכות בחומר הראיות שעמד לפני המשיבה וכי היו קיימות סתירות וגרסאות בעיתיות. על כל פנים, לטעמי היו לפני בית המשפט בטרם המתלוננת העידה די ראיות לכאורה שקשרו את העורר למיוחס לו בכתב האישום ברמה שדי בה לשלב הדיון של מעצר עד תום ההליכים; וכפי שיובהר - מסקנה זו אינה משתנה גם לאור עדות המתלוננת.

26. אכן, גם כאשר בית המשפט קובע כי ישנן ראיות לכאורה הקושרות את הנאשם למיוחס לו בכתב האישום, רשאי הנאשם לחזור ולפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר. זאת אם הוא סבור כי חל שינוי נסיבות המצדיק שקילה מחדש של המשך מעצרו. שינוי כזה יכול להיות כרוך בחלוף הזמן, במצבו הרפואי של הנאשם, בסיום עדויות התביעה (כאשר המעצר נועד לאיין חשש מפני שיבוש הליכי המשפט); וכן הוא עשוי להיות קשור בעוצמת הראיות כפי שהיא מתגבשת לאחר עדויות חלק מהעדים.

כלומר, בשלבים מתקדמים יותר של ההליך, כאשר חלק מהעדים כבר העידו, יכול הנאשם לבקש מבית המשפט לחזור ולהעריך את עוצמת הראיות פעם נוספת. גם בשלב זה, על בית המשפט לערוך את השקלול שנערך על ידיו מלכתחילה ולקבוע האם די בראיות כפי שהוא מעריך אותן באותה עת כדי לקבוע כי ישנן ראיות לכאורה הקושרות את הנאשם למיוחס לו. בית המשפט עשוי לשנות את ההערכה המקורית שלו - וכתוצאה מכך השקלול של עוצמת הראיות עם חומרת העבירה עשוי להשתנות, ולאפשר לשקול אפשרות של שחרור או מעצר בפיקוח אלקטרוני, גם מקום שאפשרות כזו לא הייתה קיימת מלכתחילה לפני העדויות.

27. את האמור לעיל יש לסייג ולהבהיר: בית המשפט הדן במעצרו של נאשם, איננו בית המשפט השומע את ההליך העיקרי ולא הוא יכריע בו. משעה שהחל הדיון לפני המותב הדן בהליך העיקרי, על בית המשפט הדן במעצר להיזהר מפני הסגת גבולו של האחרון, באופן שיהווה התערבות לא רצויה בשיקול דעתו. לכן, בית המשפט הדן במעצר אינו אמור להעריך באופן דקדקני את הראיות בשלבים שונים של הדיון, תוך קביעה בכל שלב ושלב מהי העוצמה היחסית של הראיות באותה עת, ואיך היא משפיעה על האפשרות לשקול שחרור של הנאשם לחלופת מעצר.

שני טעמים לאמור לעיל - ראשית, מלאכת הערכת הראיות וניתוחן, ההשוואה בין גרסאותיהם של עדים שונים והעדפה של עד אחד על פני האחר - היא מלאכתו של המותב הדן בהליך

העיקרי. מותב זה - שהעדים מעידים לפניו - אמור לערוך את הניתוח הזה בסוף ההליך, ואין זה יעיל כי מלאכה זו תבוצע מדי פעם גם בשלבים מוקדמים יותר על ידי מותב אחר. שנית, וכפי שהבהרתי לעיל, הערכת עדויות על ידי השופט הדן במעצרו של הנאשם, עלולה להביא להסגת גבולו של המותב הדן בהליך העיקרי תוך קביעת הערכות ביחס לרכיבים שונים בכתב האישום על ידי מותב נוסף. בית משפט זה קבע בעבר שאין זה ראוי כי הצדדים בהליך המעצרים "גולשים לטיעונים שמקומם בהליך העיקרי, כמעין 'חזרה גנרלית' לשלב הסיכומים" (ראו בש"פ 2779/23 קצורה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (1.6.2023)).

במילים אחרות, לא זו בלבד ששופט המעצרים אינו חייב לערוך ניתוח מדוקדק של כלל העדויות לצורך דיון בבקשה לעיון חוזר, אלא שניתוח כזה הוא לעיתים לא ראוי, ועלול להוות התערבות לא רצויה בדיון לפני הערכאה המבררת עצמה.

28. מתי בכל זאת יכול בית המשפט בהליך המעצר לקבוע כי העדויות כפי שנשמעו מצדיקות שינוי בהחלטה על אודות מעצר עד תום ההליכים? אין די בהקשר זה בקשיים מסוימים שהתגלו לשיטת הנאשם בעדויות המאשימה, או בסתירות כאלה או אחרות. כדי להצדיק מסקנה כזו, נדרשות סתירות מהותיות, על פני הדברים, כאלה ה"הופכות את הקערה הראייתית על פיה". בית המשפט אינו נדרש לבחון כל ראיה וראיה בנפרד אלא להתייחס למארג הראייתי כולו (ראו בש"פ 5368/23 אור נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (30.7.2023); בש"פ 7371/17 רוחן נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (8.10.2017); בש"פ 6720/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (19.8.2007)).

29. לאור האמור לעיל, אני סבורה כי במקרה דנן צדק בית משפט קמא במסקנתו לפיה אין בטענותיו של העורר כדי לשנות את המסקנה לפיה קיימות ראיות לכאורה הקושרות את העורר למיוחס לו בכתב האישום, באופן שדי בו - אלמלא חלוף הזמן וסיום עדותה של המתלוננת - כדי להצדיק את המשך מעצרו עד תום ההליכים. זאת מאחר שאף אם העורר העלה בטענותיו קשיים מסוימים בחומר הראיות - אין די בהם כדי להביא לקביעה כי מכלול הראיות אינו עומד בסטנדרט של "ראיות לכאורה", שהוא הדרוש בשלב זה של ההליך.

כך וכפי שהובהר לעיל, מלכתחילה - כאשר מוגשת בקשה למעצר עד תום ההליכים וטרם נשמעו עדויות כלשהן, בית המשפט אינו חייב לקבוע כי חומר הראיות נקי מכל ספק ולו הקטן ביותר כדי להצדיק מסקנה לפיה יש לעצור נאשם עד תום ההליכים. בית המשפט נדרש לקבוע האם קיימות ראיות לכאורה; ואם הוא מגיע למסקנה כי ישנן ראיות כאלה, עליו לבחון את שאלת המעצר לאור חומרת העבירות המיוחסות לנאשם והאפשרות להקהות את המסוכנות באמצעות תחליפי מעצר. אלה הם פני הדברים בתחילת הדיון ולפני שנשמעו עדויות כלשהן; ואלה הם פני הדברים גם בהמשך, לאחר שנשמעו העדויות בחלקן.

30. אני סבורה כי בהתעלם מחלוף הזמן וסיום עדותה של המתלוננת, הרי אילו היה לפני בית עמוד 13

המשפט בשלב הבקשה למעצר העורר עד תום ההליכים כלל החומר ובכלל זה עדות המתלוננת, ההחלטה להורות על מעצרו הייתה החלטה שלא היה מקום להתערב בה. זאת, מאחר שכפי שיפורט להלן - המשיבה עמדה ברף הנדרש והוכיחה קיומן של ראיות לכאורה. די היה בראיות אלה בשקלול החומרה של העבירות שיוחסו לעורר, כדי להצדיק את מעצרו עד תום ההליכים.

כך, כמו בשלב הקודם של ההליך, גם עתה עומדת לחובת העורר החומרה הרבה הכרוכה בעבירות שיוחסו לו. מדובר במי שלפי כתב האישום ביצע במשך כמעט שלוש שנים עשרות עבירות מין במתלוננת, וזאת כאשר היא קטינה (שבתחילת האירועים עוד לא מלאו לה 12); בת משפחה של אשתו; וכאשר הוא מבצע את המעשים המיוחסים לו לא רק באינטנסיביות אלא גם בתעוזה רבה, בבית שנמצאים בו אנשים רבים אחרים.

31. באשר לטענות העורר ביחס לראיות - הרי כפי שטען בא-כוח המשיבה, יש להפריד בין טענות לגבי סתירות ופרכות בעדות המתלוננת; לבין סתירות ופרכות בין גרסת המתלוננת לגרסאותיהם של אחרים.

באשר לעדות המתלוננת, העורר התייחס למספר נושאים הנוגעים לחלק מהנושאים שפורטו באישומים הראשון עד הרביעי (לא הועלו טענות ביחס לאישום החמישי). הוא טען ביחס לאישום הראשון כי המתלוננת ייחסה אותו לאפריל בשנת 2021 בעוד שהוא לא הכיר אותה עד אפריל 2022. לכן לשיטתו חל כרסום משמעותי בגרסתה הן ביחס לאירועי ל"ג בעומר וכן ביחס לכל האירועים שאירעו על פי כתב האישום עד לחודש אפריל 2022.

מקובלת עלי בהקשר זה קביעתו של בית משפט קמא לפיה אין די באמור כדי לשלול את גרסת המתלוננת. המותב הדן בהליך יצטרך לבחון את הדברים ולקבוע האם יש לדחות את הגרסה; או שמא לקבוע כי המתלוננת טעתה בשנה, וכלל האירועים נושא האישום הראשון לא קרו בשנת 2021 אלא בשנת 2022.

32. באשר לאישום הרביעי, נטען כי המתלוננת לא חזרה על הגרסה הנוגעת לניסיון האינוס. ואולם, בית משפט קמא התייחס לטענה ואף הפנה לדבריה של המתלוננת בעדותה בהקשר זה. די בדברים אלה כדי לשלול את מסקנת העורר לפיה אין ראיות לכאורה ביחס לניסיון האינוס. המותב שדן בהליך העיקרי יידרש בסיום ההליך להערכת מהימנות המתלוננת, והוא יקבע את הממצאים הנדרשים על סמך מכלול החומר שיהיה לפניו. יוער בהקשר זה כי אינני מייחסת משקל לדברים שלגישת העורר נאמרו על ידי באי כוח המשיבה שלא לפרוטוקול לגבי הסיכוי בהרשעת העורר בעבירה זו - לדברים כאלה שאין להם ביטוי בפרוטוקול, אין לטעמי כל משמעות.

33. לגבי האישום השני נטען כי המתלוננת לא הזכירה בעדותה חלק מעובדות כתב האישום וכי הדברים שאמרה המתלוננת בעדותה היו לקוניים מאוד. אין די באמור כדי לאפשר לבית משפט קמא לקבוע שאין לתת אמון בגרסת המתלוננת במידה המצדיקה את שינוי המסקנה על אודות מעצרו של העורר עד תום ההליכים. כפי שהבהרתי לעיל, מסקנות ביחס למהימנות המתלוננת אינן מסקנות שבית המשפט הדין בהליך המעצר יכול וצריך לקבוע ממצאים לגביהן. ביחס לאותם נושאים שנטען כי המתלוננת לא התייחסה אליהם בעדותה, בית המשפט שיבחן את מכלול האמור בעדות יקבע למה התייחסה המתלוננת מבין העובדות נושא האישום, ומהי ההשלכה של אותם דברים שהיא לא הזכירה או שהתייחסה אליהם באופן לקוני.

34. כאמור, העורר אף העלה טענות לגבי סתירות בין עדות המתלוננת לבין עדויות אחרות. כך למשל הוא טען כי ישנם שישה מקורות השוללים את גרסת המתלוננת ביחס לאישום השלישי. בדיון הוא התייחס בפירוט לכל אחד מהמקורות הללו, וטען כי נובע מהם שהעורר ישן במיטה יחד עם אשתו בלילה נושא האישום הזה. לגישתו כך עולה בין היתר מהעובדה שטענת המתלוננת לפיה היא הייתה בנידה באותו לילה, נשללה.

גם בהקשר זה מקובלת עלי מסקנתו של בית משפט קמא. ראשית, חלק מטענות העורר ביחס לעדויות נוספות שעומדות לשיטתו בסתירה לגרסת המתלוננת, היו קיימות עוד לפני שהעורר נתן את הסכמתו למעצרו עד תום ההליכים. יתרה מכך וזה העיקר, השאלה באיזו עדות ייתן בית המשפט אמון, והאם הוא יעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסאות אחרות (של עדים שעדיין לא העידו וגרסתם לא עמדה לכן עדיין במבחן החקירה הנגדית), היא שאלה שמן הראוי שתיבחן ותוכרע על ידי בית המשפט הדין בהליך העיקרי.

35. סיכומה של נקודה זו - אני סבורה כי עיון בחומר הראיות כפי שהוא בשלב הנוכחי, מצדיק את המסקנה לפיה המשיבה עמדה ברף הנדרש והוכיחה קיומן של ראיות לכאורה הקושרות את העורר למיחוס לו בכתב האישום. אף אם ישנם פרטים מסוימים שלגביהם העורר הצביע על קושי כזה או אחר - די במכלול כדי להצדיק את המסקנה האמורה. עם הקשיים עליהם הצביע העורר, יהיה על המשיבה להתמודד בשלב הסיכומים. די בקיומן של ראיות לכאורה הקושרות את העורר לאמור בכתב האישום (למצער ברובו הגדול), כדי להצדיק מעצר של העורר עד תום ההליכים, לאור החומרה הרבה הנובעת מהעבירות שיוחסו לו. זאת בכפוף לבחינה של מידת המסוכנות של העורר - לאור חלוף הזמן ועדותה של המתלוננת. לאלה נתייחס עתה.

שיקולים נוספים המצדיקים בחינה נוספת של מעצר העורר

36. כאמור, גם בהנחה שישנן ראיות לכאורה אף לאחר עדות המתלוננת, אין הדבר מהווה סוף פסוק. לעורר נותרת אפשרות להעלות טענות הנוגעות למשך הזמן בו ההליך מתנהל והשלכתו על האפשרות להורות על שחרורו בתנאים. העורר אכן העלה כאמור גם טענות נוספות מכוחן

הוא מבקש, לחלופין, כי בית המשפט יורה על שחרורו או למצער על מעצרו בפיקוח אלקטרוני, שעיקרן נוגע לחלוף הזמן מאז הוא נעצר, וכן לעובדה שהמתלוננת סיימה להעיד ואין עוד חשש מפני השפעה שלו על עדותה.

אכן, חלוף הזמן מהווה שיקול שעל בית המשפט לשקול אותו ביחס למעצר של נאשם עד תום ההליכים. עם הזמן עשויה נקודת האיזון להשתנות, ולאפשר גם למי שמלכתחילה היה מקום להורות על מעצרו - להשתחרר בתנאים, או להיות עצור בתנאי פיקוח אלקטרוני (בש"פ 6510/22 מדינת ישראל נ' אוחיון, פסקה 7 (20.10.2022); בש"פ 5480/21 מדינת ישראל נ' לוי, פסקה 9 (12.8.2021)). השאלה מהו משך הזמן המשנה את נקודת האיזון, כרוכה כמובן במכלול שיקולים ובכלל זה חומרת העבירה המיוחסת לעורר; מהות הסיכון הנובע משחרורו האפשרי; וכן גם עוצמתן של הראיות לכאורה נגדו.

37. במקרה דנן, חרף המסקנה לפיה ישנן ראיות לכאורה הקושרות את העורר למיוחס לו בכתב האישום, יש מקום - לאור חלוף הזמן בכלל, ובפרט לאור וסיום עדות המתלוננת - לשוב ולבחון את האפשרות להמיר את מעצרו מאחורי סורג ובריח במעצר בפיקוח אלקטרוני. ואולם, לצורך כך נדרש תסקיר של שירות המבחן. ואכן, כפי שציינתי לעיל, בית משפט זה הורה על הכנתו של תסקיר כזה - תסקיר אשר טרם הוכן.

כאשר יינתן תסקיר של שירות המבחן, יוכל העורר לשוב ולפנות לבית משפט קמא ולבקש כי מעצרו מאחורי סורג ובריח יומר בשחרור בתנאים או במעצר בפיקוח אלקטרוני. בית המשפט ישקול כמובן את הבקשה לפי שיקול דעתו, תוך שיביא בחשבון הן את חלוף הזמן; הן את העובדה שהמתלוננת סיימה להעיד; הן את הראיות שעומדות לחובת העורר (שכאמור אף שדי בהן כדי להוות "ראיות לכאורה" בית המשפט רשאי לבחון את משקלן ועוצמתן); והן כמובן את האמור בתסקיר ואת המסקנות הנובעות ממנו.

38. אינני מחווה כמובן כל דעה ביחס להחלטתו האפשרית של בית המשפט בבקשה לעיון חוזר ככל שתוגש ובית המשפט יכריע בה בהתאם לשיקול דעתו ולמכלול הנסיבות הרלוונטיות.

בכפוף לאמור לעיל, הערר נדחה.

ניתנה היום, ב' שבט תשפ"ה (31 ינואר 2025).

רות רונן
שופטת